
DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

. DIABETE.

ALTO HONOR

ALTO HONOR

ALTO HONOR

Hall (Baird)
DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,

DE

DIABETE.

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Praefecti;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,

Et nobilissimae FACULTATIS MEDICÆ decreto,

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit

GEORGIUS HALL,

AMERICANUS.

Ad diem 24. Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:
Apud BALFOUR et SMELLIE,
Academiae Typographos.

M,DCC,XCIV.

Surgeon General's
LIBRARY
W 52278
Washington

Viro optimo et praestantissimo,

EDUARDO RUTLEDGE,

CAROLINENSI,

Ut indicium animi,

In eum gratissimi,

Et amicitiae in sese generose demonstratae,

Probe memoris,

Pavulam hanc Dissertationem

Medicam Inauguralem,

Ea, qua par est, observantia,

D. D. C. Q.

A U C T O R.

ORIGINAL OF THE

EDWARD DOUGLASS

1841

1841

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

DIABETE.

Auct. GEORGIO HALL.

NULLUS fere morbus genus humanum invadit, de quo magis, quam de diabete, ignoramus. Eum raro offenderunt medici antiquiores; et igitur notitiam ejus limitibus admodum angustis circumscriptam habuerunt. Quidam e maximis medicis, qui illis priscis temporibus floruerunt, quales sunt Galenus et alii, se nunquam, ultra unum vel duo ejus exempla, vidisse memoriae produnt. Alii, contra, quorum curae non pauciores aegrotantes fuerunt

A demandati,

demandati, se ne in unum quidem ejus casum incidisse plane confitentur. In praesentia, quamquam morbus non frequenter semet ostendit, pro inusitato tamen minime debet haberi. Culenus celeberrimus, inter medicinam faciendam, exempla ejus viginti vidit.

Causa, cur hodie multo frequentius, quam olim, sese ostendat, in mutatione victus rationis permagna, in usu liquorum spirituosorum immodico, in thea similibusque saepius quam debent, adhibitis, consistere potest.

Diabetem complures in species diviserunt nonnulli; hoc vero, me judice, parum necessario fecerunt, quoniam via medendi, omni in exemplo, eadem est, et haec divisio nihil aliud, quam multum confusionis, progignit. Quidam exemplorum mentionem injiciunt, ubi vinum, et similia, epota, ex organis uriniferis excernuntur immutata. Plus fidei vero historia-
rum

rum hujuscemodi ingenio, quam veritati, habendum. Hoc, si verum fuisset, theoriam firmiter sustinuiſſet, vaſa nempe a ventriculo et inteſtinis ad renes et veſicam uriniferam recta proficilci. Tubos vero hujuscemodi ex toto deeſſe enixe contendit Monroius, in primis rei anatomicae peritus.

Quanquam hic morbus in antiquos non frequenter invaſit; minime tamen fuit ignotus. Historiam ejus accuratiſſimam tradidit Aretaeus; ſed de uno e ſignis praecipuis, quae diabetem ab omnibus aliis morbis ſecernunt, dulcedine nempe urinae, neutiquam meminit. Licet vero nulla hujusce rei mentio ab eo fuerit facta, hoc, judicio illuſtriſſimi Cullenii, rem non ita ſeſe habuiſſe minime probat. Doctor Williſius vero urinae dulcedinem primus animadvertiſſe videtur, et, ex ejus tempore, omnes, qui aliquid ſuper hoc argumento propoſuerunt, eam ſilentio nunquam praeteriverunt. Ex iis, quae ab eru-

ditis

ditis viris, quibus multae occasiones de omnibus hunc morbum spectantibus judicandi fuerunt subministratae, apparere videtur, diabetem Scotos multo saepius, quam Anglos, infestare. In nosocomio Edinenfi, si annos diversos inter sese comparaveris, singulis unus duove ejus casus sunt reperiundi. Hoc forsitan quantitati aquae vitae, quae vim diureticam potentissimam habet, a pauperculis Scoticis epotae, ingenti tribui potest.

Hic morbus nonnunquam chronicus est, et in tres, quatuor, quinque pluresve annos, manet, vires miserando aegroto gradatim imminuens. Alias aegrotantem brevi consumit, etiam intra spatium mensium paucissimorum.

Duae hujusce morbi species a Doctore Cullen commemorantur, *mellita* et *insipida*; quarum posterior rarissime in conspectum sese dare solet.

DEFL.

DEFINITIO MORBI.

“ Urinae plerumque praeternaturalis, copia
“ immodica, profusio chronica.”

Diabetes nulla aetate certa, neutro sexu solo,
nulla conditione, prae alia, circumscribitur.
Eum in aetate proVectioribus, quam junioribus,
in mare, quam foemina, in pauperioribus,
quam loco honesto natis, frequentius offendi-
mus.

Admodum gradatim accedit, immo vix per-
cipiendus, adeo ut aeger non prius sibi in ani-
mum possit inducere, se ullo malo tentari, quam,
in omni fere exemplo, eo usque fuerit progres-
sus, ut nullam curationem possit recipere. Qua
ratione invadit, haec est usitatissima. Sensum
fitis ingratum percipit aegrotus, quem potionem
sumendo

fumendo levare conatur. Sitis vero, spatio brevi, redit, et aeger ad potionem rursus decurrit; et ita facere pergit, donec constanter fere urgeat, et largae mirabilesque aquae quantitates, ejus restinguendae, fumantur. Deinde urinam sibi quantitate perquam augeri sentit. Excretio hujus plerumque adeo magna est, ut, spatio unius diei, quatuordecim, viginti, vel viginti quinque libras adaequet. Nec exempla defunt, ubi, eodem die, pondere et mensura quinquaginta explevit. Talis dolor rodens in ventriculo sentitur, qualem unusquisque expertus fuerit oportet, cum admodum esurit. Appetentia cibi adeo vorax est, ut aegrotus, si alimenta sibi comparare possit, fere constanter edat, quod dolorem levare videtur. Haec vero levatio, in tempus tantum durat; namque, spatio brevissimo, appetitum aequae intense, ac ante, urgere sentit; et hic esuriei sensus eum tantopere excruciat, ut, si non tantum esculentorum et potulentorum, quantum possit consumere, ei concedatur,

cedatur, ea, si non alia ratione queant comparari, furripere minime dubitet, modestia, ei ingenua, ex toto pulsa et superata. Edere et bibere solam voluptatem, qua diabete laborans fruitur, constituere, et animum demissum etiam erigere videntur.

Pulsus arteriarum celeres et exiles, ut in febre hectica, evadunt. Constanter subest lenta febris, exacerbatione vespertina stipata. Alvus est dura, dum sensus ardoris totum per canalem alimentarium sese diffundit. Cutis est admodum sicca et squamosa, et cuticula arefacta et elevata eam tactui alius ingratam reddit. Os est glutinosum, et saporem acidum minimeque jucundum habet. Sicca et arefacta est lingua. Artus inferiores et venter, non raro, intumescunt, et ut aegrotus speciem hydrope laborantis prae sese ferat faciunt. Si urinam, ultra quam gratum est, retineat, lumborum et testiculorum oriuntur tumores. Animus multum demittitur,

tur, et aegrotus admodum irritabilis evadit. Cum omnia haec signa, vel nonnulla eorundem saltem, in aliquantum temporis adfuerunt, summa macies oritur; febris hectica accedit, quae aegrotum miserandum ad pellem et ossa mera redigit, adeo ut, ad extremum, viribus ex toto defectus fato lente et gradatim concedat.

Quantum ad urinam attinet, ea, utpote quae pro signo diabetae praecipuo diagnostico habeatur, aliquantum attentionis singularis, me iudice, meretur. Naturam hujus attentionem antiquiorum fugisse videri, et a viro celebri Doctore Willisio prius notatam fuisse, jam supra comprehendì. Ex hujus tempore, omnes, qui morbum sunt executi, indolis ejus mentionem fecerunt, et praesertim viri eruditissimi Doctores Dobson et Home, ad urinam rite considerandam animum adjunxerunt, et multa in eam experimenta, in primis utilia, instituenda curarunt.

Quae

Quae urina, hoc in morbo, excernitur, ea constanter admodum limpida, et, primo intuitu, coloris ex toto expers esse reperitur; sed, luci singulari objecta, colore subflavo viridi tincta, esse plerumque videtur. Et, ob hanc causam, melli, ex quantitate aquae larga soluto, non sine ratione gravissima, fuit comparata. Gustus examini subjecta, plus minusve dulcedinis habere saepissime reperitur, et multa experimenta, quae in diversis morbi exemplis fuerunt instituta, clare evidenterque demonstrant, urinam hujuscemodi quantitatem materiae saccharinae, quae ad naturam sacchari fusci quam proxime accedere videtur, non modicam continere.

Doctor Dobson ex una urinae libra, quam diabete laborans excreverat, vaporata unciam unam substantiae saccharinae, salinae, elicuit, quae a saccharo fusco non potuit secerni, prae-

B

terquam

terquam hoc, quod frigoris in palato sensum relinquebat.

Vir clarissimus Doctor Black, rogatu Doctoris Home, unam urinae hominis, qui diabete conflictabatur, libram vaporationi subjecit, et inde unciam dimidiumque substantiae saccharinae, salinae, hujuscemodi comparavit.

Vir celeberrimus Dr Home naturam vegetabilem huic urinae generi inesse ostendit; namque, dimidio sextarii cremoris cerevisiae vincti quatuor hujusce libris admisto, urina fermentationem subiit, et, intra triduum, in cerevisiam perquam bonam fuit conversa.

Egesta aut excreta ingesta longe constanter excedunt; quod, cum nullae sanguinis dissoluti notae subsint, non alii causae, quam absorptioni cutanae, hoc in morbo, magnopere semper adauctae, tribui potest. Quicunque vero super

hac

hac re plura discere cupiat, is Experimenta Clinica Doctoris Home adeat, ubi plenissimam et ingeniosissimam hujusce argumenti illustrationem reperiet.

DIAGNOSIS.

Haudquaquam difficile esse potest hunc morbum a quolibet alio dignoscere. Namque unus tantummodo est, quocum confundi periclitatur. Hic autem est urinae incontinentia. Excretio vero urinae, cum voluntate, aut sine voluntate, hosce morbos a se invicem facillime distinguere valet. Qui enim cum diabete colluctatur, is plenam in sphincterem vesicae uriniferae potestatem exercet. Res, contra, in urinae incontinentia, sese aliter habet. In summa, cum adfunt fitis magna et intensa appetitus vorax, excretio urinae, quae non naturalis, praeter

con-

consuetudinem magna, cui accedit dulcedo, diabetem subesse pro certo concludere licet.

CAUSAE REMOTAE.

Cuinam causae hunc morbum debeamus tribuere, magna ex parte saepe ignoramus. Namque mortales in diabetem incidere nonnunquam videmus, qui valetudine commodissima ante fructi erant, et qui nullis ex hisce causis, quae pro remotis vulgo habentur, aut ullis aliis, unde morbus proficisci posse existimatur, unquam patuerant. Qui vero de hoc morbo scripserunt, ii eum aliqua e causis subsequenter moveri sibi persuasum habent.

1. Vitam nimis intemperatam et luxuriosam agendo, et liquores spirituosos, praesertim eos, qui e corpore, per organa urinifera, cito, et sine magna

magna mutatione, evacuantur, liberius adhibendo.

2. Nimia venere. Doctor Bell, in Dissertatione sua Inaugurali de Diabete, id, quod mox subsequitur, memoriae prodit: "Generosus
"valde mihi notus, veneri nimium indulgen-
"do, hunc affectum contraxit."

3. Vina tenuiora, qualia sunt Rhenana, nimis liberaliter potando.

4. Aquis particulis chalybeis, sulphureis, similibusque, imbutis. Hae a nonnullis morbum frequentissime movere judicantur. Raro vero genuinum diabetem excitare videntur; etenim, ut ipse vidi, symptomatum tantum, vel, in breve spatium manentem, progignere solent, etiam immodice sumptae.

5. Corpore frigori et humiditati frequenter
objecto.

objecto. Igitur textores, qui infima domorum et madidissima plerumque tenent, et ibi texturam exercent, huic morbo, in primis, patere existimantur. Silentio vero non praetereundum est, quod inertia hisce causis amicissima est, et actionem earum magnopere intendit.

6. Constitutione corporea, per morbos antecedentes, multum debilitata. Hinc illos, qui morbis longis laborarunt, et multum detrimenti inde ceperunt, saepissime corripere dicitur.

7. Medicamentis evacuantibus frequenter praescriptis. Haec morbum potissimum creant, si ad ea, morbis in acutis, confugiatur; veluti cum sanguinis missiones alvumque purgantia, in febribus, nimis saepe reiterantur.

8. Ufu diureticorum crebriore. Haec cursum humorum nimium renes versus faciendo, evidentissime agunt. Igitur ii, qui adversus diabetem

betem tuti esse volunt, horum usu cautissime ab-
sistant.

9. Frigore corpori, exercitatione acriore, &c.
nimis calefacto, et sudorem copiosum profusuro,
repente admoto. Hoc, impetum humorum ad
regionem renum faciendo, et sudori erupturo
occurrit, et diabetem generare periclitatur.

10. Liquores spirituosos fumendo, dum ali-
quis in labore, sub aëre frigido, fungendo ne-
cessario occupatus est. Causam hujuscemodi
apud auctores, qui lumen huic morbo offundere
conati sunt, non reperio; saepius tamen, quam
putes, morbum ciere potest. Licet liquores spi-
rituosi, per perspirationem liberiores, e corpo-
re plerumque facile citoque evacuentur; si ta-
men vasa corporeae superficiei exhalantia adeo
constringantur, ut hoc fieri nequeat, ad renes
copiosius deferantur oportet, ubi et chemice et
mechanice

mechanice agentes, diabetem facere periclitantur.

II. Morfu serpentis dipsadis. Hujus autem, ut causae, unde profluit diabetes, mentionem injicit Aretaeus. “ Siquis a diplade morsus fit, talis morsum affectus sequitur. Dipsas autem reptilis, si quem percusserit, sitim non ferendam accendit, isque copiose bibit, neque siti medetur, sed ventrem obruit humore, adeo inexplebilis est bibendi cupiditas. At si quis, ob ventris distentionem, doleat, graveturque humoris copia, et adeo paulum temporis a potu abstineat, iterum sitiens largissime bibit, atque haec est malorum vicissitudo; se namque mutuo sitis et potus adjuvant. Alii praeterea sunt, qui lotium non reddunt; neque est ulla alia ejus quod bibunt transpiratio. Itaque potus insatiabili aviditate, humoris inundatione, ventris distensione, repente ac penitus disrupti sunt.”

12. Ufu diluentium immodico.

13. Largas aquae frigidae quantitates fumendo, cum corpus, praeter consuetudinem, calefactum est.

CAUSA PROXIMA.

Quidnam pro causa diabetis proxima vera debeat haberi, in primis dictum difficile est. Quae partes pro sede morbi habentur, eae profunde sitae sunt. Igitur quasnam mutationes, morbo pergente, subeant, non opis est nostrae pro certo novisse. Phaenomenis vero, quae post mortem sese ostendunt, ob mutationes, quas haec partibus infert, parum fidei habendum est, et nihil indubitabile ex illis disci potest. His modo positis idcirco inductus, nihil aliud facere audebo, quam opiniones de argumento, quas op-

timas esse duco, colligere. Hae quidem plerumque meram theoriam sapiunt, et ingenium auctorum diversorum potius ostendunt, quam aliquid in usu practico revera proficiunt. Si auctores evolvas, vix inter duos eorum de causa proxima convenire reperiēs. Plerique ex illis, uti plane video, mirum in modum, theorias proprias, fundamento instabili parumque certo innitentes, in medium proferendo delectantur.

Quae opinio apud medicos omnium fere gentium diutissime invaluit, et in vulgus etiam longissime sese diffudit, ea est, morbum a conditione renum flaccida oriri et pendere. Hanc vere sagacitas Culleniana pro effectu potius, quam morbi causa, habet.

Quidam morbum ab irritatione calculorum, renibus inhaerentium, proficisci opinantur. Hanc vero rarissime in causa esse, cur morbus oriatur, ponere minime dubito. Quod nephritis calculosa,

losa, ut neminem fere latere potest, cum adest, excretionem urinae diminutam vel suppressam potius, quam praeter naturam adauctam, facere consuevit.

Alii, quod liquores epoti tam cito e corpore saepe evacuantur, sibi in animum induxerunt, nexum ventriculum, et intestina inter, et renes, et vesicam uriniferam, ope vasorum tuborumve exiguorum, qui liquores ab illis ad hasce partes devehunt, intercedere. “Tubulos,” inquit Dolaëus, “per omentum ex fundo ventriculi
“prodeuntes, nimis laxatos, in culpa esse; per
“hos enim potentiores ductus, sine mora, per-
“git ad renes, quicquid est potulenti.” Complures alii insuper sunt, qui hoc systema tubulorum receperunt. Ejus sustinendi causa, exempla referunt, ubi urina fuerat excreta; quamquam incisio cadaverum renes ex toto deletos, et ureteres obturatos fuisse, plane evidenterque testabatur. Quin etiam nonnulla experimenta

in

in medium proferenda curant, ubi urina, quamvis ligatura ureteribus fuit injecta, secerni et excerni pergebat. Quantum vero ad ductus tubulosve hujuscemodi attinet, ratio gravissima non deesse videtur, cur eos non existere opinemur; cum summa Monroii, compluriumque aliorum anatomicorum, in primis celebrium, industria eos nunquam potuerit reperire.

Willisius celebris reliquas sanguinis partes dissolutas, et globulis rubris non rite admistas, pro causa hujusce morbi habuit. Caeterum, omnia experimenta, in urinam diabete laborantium instituta, praesertim Dobsoniana, huic opinioni ex toto adversari videntur. Haec calori ebullienti iterum iterumque subjecta nunquam cogi poterat. Quod clare ostendit, nihil lymphae coagulabilis urinae diabete conflictantium inesse. Cum haec autem reliquarum sanguinis partium, uti omnes confitentur, vinculum sit, et

urina

urina modo posita ea ex toto privari videatur, crasis sanguinis dissoluta esse non potest.

Eruditus Meadius diabetem a certa bilis conditione proficisci posse existimavit. Verum quidem est, ut Cullenus memoriae prodit, hunc morbum in illis, qui, eodem tempore, aliquo hepatis vitio laboraverunt, semet nonnunquam ostendisse. Hoc vero rarius incidere videtur, et diabetes frequenter accedit, nulli hepatis affectui adjunctus. In viginti diabetes exemplis, quae vir clarus modo comprehensus viderit, nullae notae omnino affectus hepatis evidentes se in conspectum dederunt.

Una tantum opinio, praeter supra positas, Culleno nempe propria, superest adjicienda; quae, me iudice, omnium aliarum rationi maxime consentanea, et probabilis esse videtur. Vir clarus opinatur, morbum non ab ullo renum affectu topico, sed ab humoribus non rite assimilatis,

milatis, oriri. Hinc cogere et efficere non dubitat, alimentum, etiam solidum, ingestum, non tantum urinae excretae, sed etiam materiae saccharinae quantitatem augere.

PROGNOSIS.

Cum morbus in hominibus, quibus constitutio corporea satis bona est, quique vitam temperatiorem egerunt, se ostendit, praesertim si non spatium longius habuit, curationem forsitan recipere potest. Si vero in homines, quibus vires sunt convulsae, quique intemperantiae fuerunt dediti, invasit, et longe progressus est, nulla in medicinae monumentis exempla reperiunda sunt, ubi aegrotus unquam ad sanitatem fuit reductus.

RATIO

RATIO MEDENDI.

Quantum hanc spectat, ea non minus medicos, quam vera morbi causa proxima, latet et fugit. Ad omnia quidem medicamenta, quae poterant excogitari, incassum fuit decursum. Vir celeberrimus Doctor Home ad naturam hujusce morbi accuratissime considerandam animum adjunxit, et omnia remedia, quae, quantum e natura morbi potuit judicari, aliquid auxilii promittere videbantur, adhibuit. Cum autem praxis ejus ea, qua alii fuerint usi, plenior sagaciorque esse videatur, medicamenta singularia, ad quae, sine fructu prospero, confugerit, percurram. Ea in septem classes, sudorifica nempe, antispasmodica, stimulantia, adstringentia, tonica, incrassantia, et septica, dividenda curavit.

1. Sudorifica. Hujusmodi sunt pulvis Doverianus, &c.

2. Antispasmodica. His, et merito quidem, accensentur epispastica, ipecacuanha, mercurius, opium, assa foetida.

3. Stimulantia. In his sunt, tinctura cantharidum, vitriolum caeruleum.

4. Adstringentia. Ad haec referenda sunt, alumen, terra Japonica, aqua calcis, gummi kino, tinctura antiphthifica, aqua dura vel Bristolensis, sanguis draconis.

5. Tonica. His annumerantur, cortex Peruvianus; frigus, sub forma casus frigidae regioni lumborum applicatum; balneum frigidum, fasciae lumbis circumdatae, emplastra corroborantia.

6. Incrassantia. Hujus generis sunt, decoc-
ta ichthyocollae et gummi Arabici, sago, ostrea.

7. Septica. Horum exemplum est cancrorum
oculi.

Haec omnia remedia data sunt; sed nihil
auxilii, quod aliquid spatii habuit, secum ad-
duxerunt. Nonnulla eorum levationem, in tem-
pus brevius, aegrotanti compararunt; sed signa
universa cito redierunt, non minus, quam ante,
gravia. Ex omnibus igitur, quae, super hoc ar-
gumento, ab auctoribus diversis fuerunt memo-
riae prodita, tuto concludere licet, nullum re-
medium, immo nullam medicamentorum clas-
sem esse, quae unquam diabetem inveteratum
potuit depellere.

In parte thesis meae superiore, affirmavi, dia-
betem vix unquam curationem recipere posse.
Aliquando tamen, ut exemplum, quod com-

D

memoraturus

memoraturus sum, plane ostendit, non parum levare potest. Juvenis, diabete laborans, curae viri celeberrimi Doctoris Gregory, dum clinicas praelectiones in Nosocomio Edinensi tradebat, commissus est. Cum in nosocomium primum receptus esset, libras viginti octo aut circiter urinae, singulis diebus, excrevit. In viam medendi communem fuit processum, et ad tonica, astringentia, &c. decursum est, quae urinam ad libras quindecim, unoquoque die, redegit. Licet vero, in hac curandi ratione, longum in tempus, fuerit perstitum, urina, postea, nunquam diminui potuit. Deinde vir clarissimus corpus aegrotantis universum inungi iussit, quod aliquo unguento adhaesivo et tenace fuit peractum. Spatio temporis brevi, quantitas urinae non tres, quatuor, aut quinque, singulis diebus, libras excessit; namque, uno die, quatuor, alio, tres adaequavit. Hoc facto, odor urinae adeo foetidus et intolerandus evasit, ut vix in cubiculum, ubi aegrotus cubabat, posset intrari. Quinetiam

etiam urina nebulosa evasit, et magnam urinae quantitatem deposuit. Brevi post spatio, a no-
focomio est dismissus, multum levatus; et, in
sex septimanas, aut circiter, satis bene sese ha-
buit. Tribus vero mensibus elapsis, omnia fig-
na, aequae gravia ac olim, repeterunt.

Nonne periculum fieri debet, utrum corpus
inungere, ut hoc in exemplo fuit factum, quan-
titati urinae immodicae semper occurreret? Cum
haec ab humiditate aëris, corpori circumdati,
per vascula lymphatica cutis absorbentia inhalata,
plane proficiscatur, me iudice, attentionem me-
dicorum probe meretur.

Hanc dissertationem ad finem perducam, duo-
bus aliis casibus quam brevissime depictis. In
uno, virum generosum, qui in diabetem, ob ex-
ercitationem nimiam adhibitam, plus semel in-
ciderat, ad sanitatem absolutam reduxerunt con-
stanter

stanter cortex Peruvianus ferumque alumino-
sum, quam maxime liberaliter in usum revocata.

In altero, opium largissime formaque solida
praescriptum, urinam a libris triginta, quae sin-
gulis diebus excerni solebant, ad tres quatuorve
redegit ; et aegrotum forsitan ad sanitatem per-
fectissimam reduxisset, nisi phthisis pulmonalis
in illum insperato et funeste invasisset.

F I N I S.

Med Hist
W4
E23
1794
H.1

